

nes saaledes, at der er en forholdsvis lav Skatteprocent der, hvor Forretningslivet og Fabrikkerne holder til Huse, fordi Arbejderne, som er en lige saa nødvendig Faktor for Byens Udvikling som Forretningsfolkene, er henvist til at leve i et Distrikt, som i kommunal Henseende ikke hører ind under Byen.

Vi fra vor Side kan derfor ikke gaa med til at anbefale det Lovforslag, som er forelagt af Medlemmer af det konservative Folkeparti. Vi mener absolut, at det er paa sin Plads, at Loven er formet saaledes, at et Distrikt som St. Hans Landdistrikt, der væsentligt er et Arbejderkvarter, kan blive knyttet til den By, hvortil det med Rette hører. Jeg husker, at der under den sidste kommunale Valgkamp blev agiteret meget stærkt fra det daværende Flertal i Odense Byraad med, at de havde administreret saa godt, at de havde Raad til at eftergive et Kvartals kommunal Skat. Det er jo en Agitation, der batter stærkt, men jeg vil dog have Lov til at sige i denne Forbindelse, at Odense By, for at denne Agitation skulde virke med tilstrækkelig effektiv Styrke, ogsaa burde omfatte det Arbejderkvarter, som er en uvægerlig Betingelse for, at Byen kan trives og udvikles.

Derfor vil vi fra det radikale Venstre ikke være med til at fremme det Lovforslag, der her er forelagt, thi det vilde efter vor Mening i dette Tilfælde komme til at virke som en uretfærdig Lov, hvis man nu gav Odense By Mulighed for at frigøre sig for de Forpligtelser, som vi mener, den moralsk har.

Carlsen-Skiødt : Som en af Forslagsstillerne til det foreliggende Lovforslag vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til Lovforslaget. Jeg gaar ud fra, at det er en almindelig anerkendt Grundsætning for alle de Love, der vedtages her i Rigsdagen, at Lovene skal yde Retfærdighed til begge Sider. Det forekommer mig, at den Lov, som i dette Tilfælde er paa Tale, og hvortil det foreliggende Lovforslag er en Ændring, ikke opfylder denne Betingelse. Det vil maaske blive sagt, at naar der er foretaget en Afstemning i en Kommune — i dette Tilfælde den ganske bestemte Kommune: St. Hans Landsogn —, en Afstemning, som har givet et saa overvejende Flertal, saa kan der være Grundlag for en Indlemmelse, og rent juridisk vil der jo ogsaa være det i Henhold til den nugældende Lov. Men at en Lov, naar den bliver prøvet i det praktiske Liv, viser sig at være uheldig paa et eller andet Punkt, er jo ikke noget ukendt, vi har gentagende i dette høje Ting staaet

overfor, at maatte foretage en Ændring i en vedtagen Lov; fordi visse Forhold ikke var forudset eller gennemtænkt ved Lovens Behandling.

Det, at en Landkommune ønsker at komme ind under en By, og at i dette Tilfælde St. Hans Landsogn ønsker at komme ind under Odense By, er ikke noget, der kan forbyse. Naar en Kommune kan opnaa en økonomisk Fordel, vil vel enhver Kommune tage denne Stilling. Naar der i Odense By er en Skatteprocent af lidt over 5 og i Landsognet en Skatteprocent af 7 — den har endogsaa tidligere været betydeligt højere oppe —, er der intet mærkeligt i, at Beboerne ude i Landsognet ønsker at opnaa den økonomiske Fordel, som det er at blive indlemmet i Odense By. Men det forekommer mig rigtigt nok, at man kan spørge: Har Loven det Grundlag, at det kan kaldes en Retfærdighedshandling, naar en saadan Indlemmelse kan ske tvangsmæssigt? Og er en Tvangsindlemmelse virkelig ønskelig i et Tilfælde som det foreliggende? Det forekommer mig ogsaa, det maa siges at være en Lovs Opgave at skabe Tilfredshed hos begge Parter, og det vil sikkert vanskeligt kunne opnaas i dette Tilfælde, hvor hele Afgørelsen ligger hos den ene Part, og den anden Part er ganske værgeløs.

Den højtærede Indenrigsminister brugte det Udtryk, at han ikke kunde tage imod Lovforslaget, hvad jeg meget maa beklage, fordi det forekommer mig, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Kragh var stærkt inde paa, at en saglig Behandling af Lovforslaget, sammenholdt med den gældende Lov, vil være ønskelig ogsaa af Hensyn til Fremtiden. Det har hidtil været saaledes, og den højtærede Indenrigsminister har sikkert ogsaa haft saadanne Tilfælde i den Tid, han har været Minister, at naar to sammenlaaede Kommuner ønsker at skilles — jeg kender bestemte Tilfælde ogsaa fra Fyn —, er Forholdet det, at der maa være en vis Enighed mellem de to Kommuner, for at en Adskillelse kan finde Sted. Det er ganske naturligt, at den Kommune, som ser sin Fordel økonomisk ved at blive skilt fra den anden Part, ønsker at blive skilt, den anden derimod ikke. Det er det samme, der foreligger i dette Tilfælde. En Kommune har økonomisk Fordel af Indlemmelsen, og det forekommer mig, at man, hvis man vil være frisindet — og det vil vi fra vor Side gerne, vi vil gerne øve Ret til begge Sider —, ikke maa foretage en Tvangsindlemmelse, naar kun den ene Kommune er spurgt og den anden er værgeløs.